

Να τη φυτευουμε στα δοντια
Να ζει με το κορμι μας
Να το σκουριαζει.

Η ΠΑΡΕΛΑΣΗ

Μετα απο καθε παρελαση
ενας ηλιος οδοκαθαριστης
μαζευει στη σκουπα του
τ αχναρια των φανταρων
τις χαρακιες των «ταγκς»
Επουλωνει αργα με το σαλιο του
τη ρημαγιμενη ασφαλτο.

ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΣ

Αχ μωρε πατερα

Εσυ απ το 40 με το πιστολι στην
κωλοτσεπη
Εγω με τα μωαλα μου σκορπια

Εσυ με την Ιδεα προς τη νικη
Εγω πατριδα να χω ενα δωματιο
κι αυτο με νοικι.

ΤΟ ΞΑΚΡΙΣΜΑ

Γιατι ξακριζουν απο γυρω τα διδλια
Γιατι μας κλεδουν τη χαρα του
χαρτοκοπη,
Ν ανοιγουν οι σελιδες σαν το φορεμα
Κουμπι κουμπι τα δαχτυλα
να πανε στο κορμι.

ΗΙΚΟΣ Σπανιας

Ο ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΛΑΕΡΤΗ

στην Elsa Arabian

Επρεπε ν αφησω το θλιμενα πριγκηπα στη θλιψη του
Να φτυσω την αδερφη μου
Να λυσω μονος μου το προβλημα μου
Να μην ανησυχησω για το βαρος της αποφασης μου
Να μαδησω, μες στην απελπισια μου, ολη τη γη απ τα φυλλα της
Να μη δωσω προσοχη στις φιλοσοφικες πορδες του ποντικου πατερα μου
Να χαλασω την ταξη των πραγματων
Να σκεπασω με το μαυρο μανδυα του το προσωπο μου
και να κανω τον κοσμο
Ν αντιλαλησει σα φιλι η σαν αναφυλλητο...
Επρεπε να θαυμασω τις θεσπεσιες γαμιπες του
Τις σπουδες του στη Βυτεμδεργη
Την σχεδον εριμαφροδιτη χαρη του
Το χρυσο του μενταχιον στο στηθος
Το φανατισμο της προφητειας του
Τους πυρακανθους των ματιων του
Το μισος του για τις γυναικες
Επρεπε ν αφησω την σιωπη
Σαν αλφαδι να πεσει στη σιωπη...
Επρεπε να γινω επιστηθιος φιλος του Ορατιου
Να διωξω το κορακι της Δανιας απ το στηθος του
Επρεπε να κλαψω στην αγχαλια του
Ν αλλαξω στην αναγκη τ ονομα μου
Να χαραξω στην πλακα της μνημης μου

Τη μεθη μιας αγνώστης αληθείας: «Μαθε ν αγαπας
 και την αντιστροφή φορά της φύσης σου...»
 Επρεπε να μην πεσω στη φακα που μουστησε ο βασιλιάς...
 Α! Οι ριπτασμοι της ανησυχης ψυχης του
 Οι μονολογοι για το νοσημα μιας ζωης ρηχης σαν το χαντακι
 Λεπτοφυεστερης κι απ τον ιστο αραχνης
 Το σκυληκοδρωτο δεντρο της πολιτικης
 Το αστρο της αυγης που γινηκε κοκκος αλατι
 Στοχασμοι σαν χιλιαδες στρατιωτες που εκτελουνται στη γραμμη
 Οι ραχοκοκκαλιες που φωσφοριζουν σε μια ερημο απ αγκαθια
 Απειλες ορθες σαν λεοπαρδαλοι
 Οι παρουσies των τριβαδων στα συμποσια
 Οι πυροδοτες αγγελιοι του κακου
 Κερασies οξυκαρπες που ριχνουνε σα μεταμελεια τη σκια τους
 Ο υπνος που ανοιγει τα πτερυγια του σαν ψαρι του θυθου
 Ο μαιυρος βασαλτης των ονειρων
 Το δελουδο της αμφιβολιας
 Ο Ροξενκραντ
 Κι ο Γκιλντεστερν οι δυο φαυλοβοι
 Τα πουλημενα τσιρακια
 Τα γλυμενα τσανακια
 Τα μιξιασμενα μαντηλια της πολιτικης —
 Α! Πως λατρευω το σκυληκι του μυαλου του
 Τα φυλλοβολα κλαδια της φαντασιας του
 το γελιο του που σφαζει σαν σπαθι
 Τα τεχνασματα του που σκαζουνε σαν τ αστρα του ροδιου
 Τη λυσσα της διαμαρτυριας του που μας τυφλωνει οπως το φως απανω σε καθρεφτη
 Ολη την ανεξερευνητη γεωγραφια του προσωπου του
 Που θα μπορουσε να γινει για μενα εν αναπαυτικο προσκεφαλο
 Τον κινδυνο που διαγραφει τ ολοσγουρο κεφαλι του
 Τα κυματα των μυων του που παραλιγο να πνιγαν τη μητερα του...
 Επρεπε να τον αφησω στο πενθος του
 Να μη μονομαχησω μαζι του
 Επρεπε να πεταξω περα το σπαθι
 Επρεπε απ την αρχη - αρχη να συμμαχησω μαζι του
 Επρεπε...
 Βοηθεια!
 Πνιγομαι!
 Καταπινω γουλιες - γουλιες το πηχτο μου αιμα
 Χαναμαι —
 Μ εχει σκεπασει ο καταρραχτης της σιωπης...